

DUTCH A2 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
NÉERLANDAIS A2 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
NEERLANDÉS A2 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Monday 4 May 2009 (afternoon)
Lundi 4 mai 2009 (après-midi)
Lunes 4 de mayo de 2009 (tarde)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Section A consists of two passages for comparative commentary.
- Section B consists of two passages for comparative commentary.
- Choose either Section A or Section B. Write one comparative commentary.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- La section A comporte deux passages à commenter.
- La section B comporte deux passages à commenter.
- Choisissez soit la section A, soit la section B. Écrivez un commentaire comparatif.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- En la Sección A hay dos fragmentos para comentar.
- En la Sección B hay dos fragmentos para comentar.
- Elija la Sección A o la Sección B. Escriba un comentario comparativo.

Kies deel A of deel B.

DEEL A

Analyseer en vergelijk de volgende twee teksten.

Behandel de overeenkomsten en verschillen tussen de twee teksten en hun thema(s). Geef daarbij tevens commentaar op de manier waarop de schrijvers gebruik maken van elementen als structuur, stemming, beeldspraak en andere stijlelementen om hun bedoelingen duidelijk te maken.

Tekst 1

Er zijn drie appartementen in het huis. Wanda woont beneden, haar piano staat in een in de tuin aangebouwde kamer. Het is er koud. Boven haar woont de cellist uit Zwitserland. De violist huist op zolder. Zonder te hoeven wennen, valt ze in het Londense leven. Ze studeert nieuwe stukken en oude stukken opnieuw.

[...]

5 Met de Zwitser oefent zij een Beethovenprogramma. Ze begrijpen elkaar zonder veel te hoeven zeggen. Hij spreekt slecht Engels en Wanda nauwelijks Duits. Geen verbinding is echter zo hecht als die tussen cello en piano, omdat het hart van de toonhoogte bij beide instrumenten in hetzelfde gebied ligt. Ze moeten voor elkaar terugtreden, anders wordt de een door de ander verdrongen; als ze zich verenigen is de klank zo intens dat hij in het lichaam van de
10 spelers doortrilt.

Hij is een jongen met een kop vol krullen, uit een groot gezin. Voor het eerst is hij zo ver van huis. Lachend zit hij in Wanda's achterkamer met zijn brede instrument tussen zijn knieën. Van het spelen worden ze warm en van de prachtige melodielijnen, die zo intiem door elkaar heen lopen, opgewonden en overmoedig. Met cello en strijkstok in de linkerhand buigt hij
15 zich over het klavier om in de pianopartij te kijken. Zijn rechterhand raakt Wanda's schouder. Warmte straalt van zijn lichaam naar haar gezicht.

Bouw komt; ze verblijven een weekend in een hotel omdat Wanda's bed te smal is. Hij hoort niet in een studentenhuis. Als hij haar ophaalt, geeft hij de cellist in de gang een hand en stoort zich onmiddellijk aan de vioolgeluiden van boven. Handenwrijvend beent hij heen en weer door
20 Wanda's kille kamertjes. Hij wil eruit.

Zij denkt aan de repetities met de Zwitser en vindt het ook beter om de dingen gescheiden te houden. Ze loopt dicht tegen Bouw aangedrukt langs de rivier. Ze nemen een taxi naar Kenwood House¹ om Rembrandts² zelfportret te zien. Ze zitten een hele middag tegenover elkaar in een rustig café. Ze weet het weer: zo moet het zijn, bij deze man hoort ze thuis. Hoe kan ze
25 het dan met Thomas gedaan hebben? Ze is achter hem aan gelopen, de smalle trap op. Hij droeg de cello hoog voor zich uit. Hoe is ze in het smalle jongensbed terechtgekomen, en waarom? Niet aan denken; het is niet gebeurd als zij er niet aan denkt. Het komt door het spelen. Elke spier, alles van je lichaam voel je, de hele dag ben je je bewust van armen, billen, buik. En hij ook. Niet meer aan denken. Het is niets.

Anna Enquist, bewerkt fragment uit de roman *Het geheim*, Uitgeverij De Arbeiderspers, Amsterdam-Antwerpen (1997)

¹ Kenwood House: landgoed bij Londen (GB) met bijzondere kunstverzameling

² Rembrandts: zelfportret van de Nederlandse schilder Rembrandt van Rijn

Tekst 2

Uit een poesiealbum*

Ik schonk en hield niets achter,
jij nam het gretig aan.
Dit geven en dit nemen
wil maar niet overgaan.

5 Jij durft het niet te denken
dat dit zo blijven kan.
Maar elk moment van schenken
word ik er voller van.

10 Ik barst nog uit mijn voegen
en stroom dan toch niet leeg.
Niet uit te putten immers
is wat ik van je kreeg.

J. Eijkelboom, gedicht uit *Wat blijft, komt nooit terug*, Uitgeverij De Arbeiderspers,
Amsterdam-Antwerpen (1979)

---

* Poesiealbum: (of kortweg *poesie*) een verzameling kleine gedichten voor een kind

DEEL B

Analyseer en vergelijk de volgende twee teksten.

Behandel de overeenkomsten en verschillen tussen de twee teksten en hun thema(s). Geef daarbij tevens commentaar op de manier waarop de schrijvers gebruik maken van elementen als structuur, stemming, beeldspraak en andere stijlelementen om hun bedoelingen duidelijk te maken.

Tekst 3**Afbraak**

Het zien van agressie roept agressief gedrag op. Terecht worden er dus maatregelen getroffen tegen extreem agressieve computerspelletjes. Het is daarom dus niet logisch dat sommige andere vormen van primitieve agressie, zoals boksen, nog steeds zijn toegestaan. Op de televisie wordt open en bloot getoond hoe de ene bokser de hersenen van de ander kapot slaat, en er is niemand die zich daar druk over lijkt te maken.

Er zijn, onder supervisie van de boksbonden, sinds de Tweede Wereldoorlog zo'n vierhonderd bokkers doodgeslagen door acute hersenschade. Nog veel vaker voorkomend is de schade die bij boksen op den duur door herhaalde klappen op het hoofd optreedt. Met ophitsend gejuich op de achtergrond wordt, in close-up en met de nodige herhalingen, het ontstaan van de neurologische schade in detail getoond: een waggelende gang, spraakstoornissen, ogen die heen en weer schieten, zo nu en dan een klassieke epileptische aanval, het gestoorde bewustzijn van een knock-down, de bewusteloosheid van een knock-out, soms een coma. 17 procent van de beroepsbokkers krijgt last van vormen van dementie of Parkinson¹, eigenlijk ouderdomsziekten. Mohammed Ali, de grootste bokser van de laatste honderd jaar, zowel in snelheid als in spreken, is verworden tot een schuifelende Parkinsonpatiënt met een gelaat als een masker, die maar met moeite een zinnetje kan zeggen.

Als boksen karaktervormend is, zit het karakter niet in de hersenen, want daar wordt slechts afbraak waargenomen. Vele gebieden van de hersenen worden kleiner door celverlies en zenuwbanen zijn gescheurd. Bij een knock-out worden de hersenen met grote kracht het achterhoofdsgeat ingeslagen, met funeste gevolgen voor vitale functies als ademhaling, temperatuurregeling en hartritme. Bij amateurbokkers eindigt, ondanks de verplichte hoofdbescherming, één op de acht gevechten met een hersenschudding.

In Zweden, Noorwegen, IJsland, Noord-Korea en Cuba is sinds enkele decennia een verbod op profboksen van kracht. In Noorwegen zijn sinds 2001 zelfs alle vechtsporten verboden waarbij een knock-out kan plaatsvinden. Ook in andere landen hebben medici gepleit voor een boksverbod. Als je hierover in Nederland begint, krijg je te horen dat bokkers dit toch vrijwillig doen. Daarbij wordt kennelijk vergeten, dat het in Nederland al eeuwen verboden is om te duelleren. Ook de bokkers zelf zien geen enkele reden om hun sport te verbieden en slaan elkaar vervolgens reglementair de hersenen in.

- 30 Deze reactie is volgens mij een argument te meer om boksers tegen zichzelf te beschermen en nu eindelijk dit beschamende overblijfsel uit ons primitieve evolutionaire verleden aan te pakken. Dat is door mij en mijn vakgenoten geprobeerd. In november 2003 stuurden we een advies naar de regering om het boksen ook in Nederland te verbieden. Die heeft het tot nu toe naast zich neergelegd. Als deze regering ons echt met de beste bedoelingen tracht te behoeden
- 35 voor alles wat ongezond en vies is, dan ligt hier een gouden kans voor de ministers om de agressie in onze maatschappij wat in te dammen, ziekte te voorkomen en Nederland te laten behoren tot de beschaafde wereld.

Dick Swaab², *Swaab over hersenen*, bewerkte column in NRC Handelsblad (16 augustus 2008)

---

¹ Parkinson: ziekte van de hersenen/aandoening van het zenuwstelsel

² Dick Swaab: de auteur is hoogleraar in de neurobiologie aan de Universiteit van Amsterdam en verbonden aan het Nederlands Instituut voor Neurowetenschappen

Tekst 4**De molenwiek**

Jimmy heeft de eerste veter los. De eerste keer in zijn twaalfjarige loopbaan dat hij zijn handschoenen zelf moet losmaken. In de tiende ronde was hij misschien overmoedig geraakt. In de hoek hadden zijn trainer en zijn verzorger niet op hem in hoeven praten. Hij lag voor op punten. Het was zaak om meteen na de gong het lichaam van de Duitser op te zoeken.

5 Die jongen keek niet meer zo fel uit zijn ogen, hij had af en toe van vermoeidheid zijn dekking laten zakken. Het moest in de komende ronde gebeuren.

Jimmy stoomde op zijn tegenstander af. De vijftiengste overwinning lag binnen handbereik. Dat zou mooi zijn voor een kerel van zevenendertig. De Duitser stond weer te laag in zijn dekking. Jimmy haalde meteen uit met rechts, zijn handschoen ketste af.

10 Opeens was daar die fameuze klap. Een doffe dreun. De molenwiek. Jimmy had hem niet zien aankomen. De handschoen spatte vol op zijn linkerslaap.

Hij keek naar het hoofd van de Duitser, naar de scheidsrechter, naar de armen van de Duitser. Hij zag alles nog haarscherp. Zelfs de vier hechtingen boven het gezwollen hoofd van zijn tegenstander kon hij tellen. Als hij geen handschoen aanhad, kon hij ze zo lospeuteren.

15 Alleen het gehoor. Waar was het geluid uit de hoek, het gepiep van de ring, de aanmoediging van de volle tribunes? Er klopte iets niet. Net of iemand de stekker uit het geluid had losgetrokken. Doof geslagen. Met zijn rug tegen de touwen bokste hij de laatste seconden van de ronde uit.

In de hoek goten ze een spons met water over zijn hoofd. Hij zag hoe de mond van de verzorger de letter van zijn naam riep: “Jimmy...Jimmy!” Langzaam kwam het geluid weer terug.

20 Het geroezemoes van de zaal, de aanwijzingen uit de hoek.

De linkerhandschoen is nu ook uit. Hij gaat op de bank van de lege kleedkamer zitten en steunt met de ellebogen op zijn dijen, de handen tegen de oren. In zijn hoofd suist die doffe klap nog rond. De Duitser lacht naar hem, hij heeft geen tanden meer. Bloed druipt langs zijn mondhoek over zijn kin. De felle lampen boven de ring bungelen aan elastieken heen en weer.

25 Jimmy sluit zijn ogen en zucht.

Enkele uren later vraagt de taxichauffeur of hij naar het boksen is geweest en wie heeft gewonnen. Jimmy ziet dat de man hem niet herkent. Bij het uitstappen pakt hij de vuile bokshandschoenen die met de veters aan elkaar zijn geknoopt. De taxichauffeur mag ze hebben. Hij geeft er na vanavond niet meer om. De man is er blij mee. Hij hangt ze meteen op aan de achteruitkijkspiegel. De taxi trekt langzaam op. Jimmy ziet door de achterraut hoe de oude handschoenen als uitgebluste boksers om elkaar heen draaien. Hij steekt zijn hand op en zwaait.

30

Wilfried de Jong, bewerkt verhaal uit *Aal*, verhalenbundel, Uitgeverij Podium, Amsterdam (2001)